כשם שהמים פרק חמישי סוטה ל.

מסורת הש"ס

א) מגיגה יח: חולין לג: פרה פי"ח מ"ה. ב) שהרות פ"ב מ"ב שבת יד. חולין לב:, ג) פלה פ"ב מ"מ, ד) (במדבר יח), ה) (חגיגה דף כ. וחולין דף לה:).

הגהות הב"ח

(א) גם' דתניא ר' אלעזר. נ"ב עיין פ"ב דטבלים משנה ז': (ב) רש"י ד"ה בחולין וכו' בטהרה (הזקוקים). מז"מ וג"כ פ"א שהזקיקה:

מוסף רש"י

כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים. כל שהוא מן הטהורה טהור ומופרש גזרו עליו טומאה, כגון כלים וכלים שנטמאו במשקין וכבר נאמר אצל אמורים בגיליות הבאים אצל שמונה עשר דבר, כולם טומאת שני לטומאה גזרו עליהם, ומטמא את הקודש על שעשוהו שליש ושמא הוא שעשה רביעי (חולין לג: ובע"ז חגיגה יח:). **ופוסל את התרומה.** לטיפול הוא עצמה, אבל אינה פוסלת אחר לעשות רביעי (חגיגה שם) דשלישי בתרומה פסול ולא עביד רביעי (חולין שם). **האוכל אוכל ראשון ראשון.** נעשה גופו ראשון לטיית מגעו שני (שם) ומטמא את התרומה לטיית שניה והיא מחזר ומפסול שלישי (שבת יד:). **שני שני.** והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני (חולין לג:) שני פוסל ואינו מטמא (שבת יד:). **שלישי שלישי.** אינו פוסל תרומה כמגעו אבל הקדשים פוסל (שם) ולקמיה מפרש טעמא דר"א דמשני אוכל כמאכל עצמו, ודוקא שאכל אלי פרס שהוא שיעור אוכלין טמאין לפסול את הגויה, ואין שני כלים כמאכל בערוכין (שם:) אבל בנגיעה לא מטמא אוכל אדם, שאין אדם וכלים מטמאין אלא מאב הטומאה (חולין לג:). המשך בעמוד הבא.

תוספות שאנין

טמא לקדש לפסול עוד אחד: כך פוסל. ואין הנוגע בטבול יום פוסל הקדש אלא הוא עצמו פסול. ממאי דר' יוסי ברבנן סבירא ליה דתהרי תשובתא בצדי דילמא כאבא שאול סבירא ליה וה"ה דהוה מצי לרב פפא לפיכר [דילמא] כר' מאיר סבירא ליה ואין כאן עוד תשובה דהא עבידה רביעי אלא רבותא נקט כלומר מאן לימ' לן דלא מחמיר כאבא שאול דילמא כותיה סבירא ליה דאוכל הבא מחמת טבול יום אם של קדש הוא טמא אחד ופוסל אחד דההוא דנגע ביה הוה פסיל ליה דאורייתא ואפי' הוי קמא תרומה פסול לקדש מק"ו ממחוסר כפורים כדדריש ר' יוסי לעיל דריש ליה נמי הכא הכי ל"ה. אמר רב ר' מאיר ור' יוסי כו'. כל השעון ביאת מים כו'. וחכמים אוסרים במעשר באכילה אבל בנגיעה שרי וחולין אף לאכילה והכי קאמר בחגיגה וה"ה דלרבנן אין שני עושה שלישי בחולין והא דלא חשיב להו (לעיל) עם האחרים לפי שלא נתפרשו [שמותן] ור' מאיר ומחלוקתו קאמר ל"ה. והימה דמשמע דרבנן דפליגי עליה דר' עקיבא דאמרי אין שני עושה ג' בחולין מיירי (אפי') [בטומאה] בדרבנן ור' עקיבא אמר למילתיה אפי' בדרבנן. וק' דאמרי' בפ' השוחט נבי השוחט חיה ועוף ולוקמי' כר' עקיבא דאמר ידיו לבית המנוגע ומשני דלמ' דבאורייתא אבל בטומאה דרבנן לא הי' אומר ר' עקיבא דשני עושה ג' בחולין. ואומר ה"ר אלחנן דהחיא דהכא לא

שלישי הבא מחמת שני כו'. דשמעינן מיניה תרתי ש"מ אוכל הבא מחמת טבול יום דקבילה ליה כאבא שאול וש"מ שלישי הבא מחמת שני נהי דחמישי בקדש לא אמר דנייתי מינה כדקעביד בטבול יום דהתם מעלה דרבנן היא ובקודש מקודש מיירי ורבי יוסי מדאורייתא קאמר אבל רביעי מיהא אייתי מינה:

וכ"ם כו' הא אייתינה. ר' יוסי מק"ו ממחוסר כיפורים דאיכא למיפרך נמי מה למחוסר כיפורים שכן אב הטומאה ולא פריך דלא חשיב ליה ר' יוסי פירכא דהשתא דטבל לה אזלה לה הוה טומאה: **כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים.** כל שהוא טהור מן התורה וחכמים הזקיקוהו לבא במים וליטהר כגון הבא לאכול ורוכו במים שאוכין והאוכל חלי פרס מאכלין טמאין והיליס שהאכילוהו עבירה כולם בתורת שנים הטעינום: **מטמאין את הקדש.** להיות שלישי ועשה רביעי ופוסלין את התרומה: **וחכמים אוסרין במעשר.** באכילה אבל נגיעה שרי וחולין אף לאכול והכי אמר בחגיגה (דף יח:). והוא הדין נמי דלרבנן אין שני עושה שלישי בחולין והאי דלא חשיב להו לפי שלא נתפרשו שמותן וכ"מ ומחלוקתו קאמר: **דאם איכא.** דשלישי בחולין מן התורה לייתיה רביעי בתרומה מק"ו מעבול יום כדאייתי לשלישי לעיל משני בחולין: **וחמישי בקדש.** מרביעי בתרומה מק"ו ממחוסר כיפורים כדאייתי לרביעי לעיל משלישי בתרומה: **האוכל אוכל ראשון.** חלי פרס מאוכל ראשון נעשה גופו ראשון לטומאה מדרבנן והאוכל אוכל שני נעשה גופו שני. וכשמיטת חולין מפרש טעמא שעושה את האוכל חמור כמאכל בהשומט (חולין ד' לד.): **רבי יהושע אומר האוכל אוכל ראשון או אוכל אוכל שני שני.** מאכל ראשון לא עביד ליה ראשון אלא שני שאין האוכל חמור כמאכל אבל מאכל שני עושה אותו שני. והתם מפרש טעמא מלינו שהשני עושה שני על ידי משקין: **שלישי שני לקדש.** האוכל אוכל שלישי נעשה גופו שני לקדש שאם יגע בקדש יטמאנו לפסול עוד אחד. והתם מפרש טעמא. וכל הנך טומאות מדרבנן מינהו: **כחולין שנעשו על טהרת תרומה.** כאילו חולין אמרו שהאוכל שלישי שלהן נעשה שני לקדש וחולין שנעשו על טהרת תרומה שנעליהם כהן ורגיל בתרומה וקיבל עליו לאכול חולין שלו בטהרת תרומה כדי שיהא רגיל לתרומותיו בטהרה (ג) הזקוקה להן הילכך משכחת בהו שלישי דבחולין אחרים לא משכחת שלישי: ה"ג **על טהרת תרומה אין חולין גרידי לא.** ומאן דגרים על טהרת הקדש לא הכי מפרש לה על טהרת הקדש לא דהוו להו חולין גרידי שהמתפיס חולין לטהרת הקדש בטלה דעתו ואין בדבריו כלום: **שנשמן שון.** הגר דמפרש להו לחשון של חולין ולחשון של תרומה ולחשון של קודש: **מטמא שנים ופוסל אחד בקדש.** דהיינו רביעי: **מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה.** דהוה ליה שלישי: **ופוסל אחד בחולין.** דהוה ליה שני. ותנא דפליג עליה סבר לחשון של חולין לא חזיל בקדש עד רביעי שאין קדש בא לידי רביעי אלא אם כן היה לחשון עד. ומיהו שמעינן מינה דאין שלישי בחולין: **ר"א אומר הלה ניטלה מן הטהורה על הטמאה.** ריש"א דמתני' במסכת חלה (פ"ב מ"ז) הכי שיעור חלה אחד מכ"ד נטמאה שיקמה שוגגת או אנוסה אחד מכ"ד אלא יהא חוטא נשכר ר"א אומר אם רב ר' מאיר אומר נטמאה אחד מכ"ד אלא יהא חוטא נשכר דאמר ר' מאיר אם רב ר' יוסי אומר נטמאה אחד מכ"ד אלא יהא חוטא נשכר. ומיהו אמרינן דאם רב ר' יוסי אומר נטמאה אחד מכ"ד אלא יהא חוטא נשכר. ר' אליעזר